

(uten bilder)

✎ Ursula Natula
🔒 Catherine Groenewald
📖 Leyla Tekül
🗣️ tyrkisk / bokmål
📖 nivå 4

Büyükanemim muzlari
Bestemors bananer

Barnebøker for Norge

barneboker.no

Büyükanemim muzlari / Bestemors

bananer

Skrevet av: Ursula Natula

Illustrert av: Catherine Groenewald

Oversatt av: Leyla Tekül (tr), Espen Stranger-
Johannessen (nb)

Denne fortellingen kommer fra African Storybook (africanstorybook.org) og er videreformidlet av Barnebøker for Norge (barneboker.no), som tilbyr barnebøker på mange språk som snakkes i Norge.

Dette verket er lisensiert under en Creative Commons

[Navngivelse 3.0 Internasjonal Lisens.](https://creativecommons.org/licenses/by/3.0/deed.no)

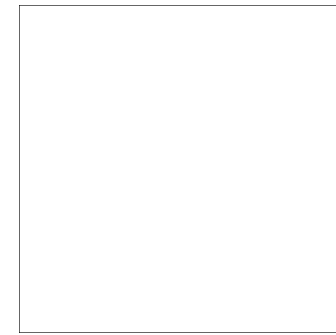
<https://creativecommons.org/licenses/by/3.0/deed.no>

Büyükannemin bahçesinde bütün güzel meyvelerden vardı. Ama en iyileri muzlardı. Büyükannenin bir çok torunu olduğu halde beni özellikle sevdiğini gizliden gizliye biliyordum. Beni sık sık evine davet ederdi. Hatta benimle küçük sırlarını da paylaşırdı. Benimle paylaşmadığı bir sırrı vardı : muzları nerede olgunlaştırdığı.

...

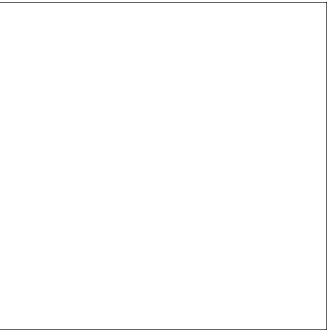
Bestemors kjøkkenhage var full av durra, hirse og maniok. Men best av alt var bananene. Selv om bestemor hadde mange barnebarn, visste jeg i all hemmelighet at jeg var favoritten hennes. Hun inviterte meg ofte hjem til seg. Hun fortalte meg også små hemmeligheter. Men det var én hemmelighet hun ikke delte med meg: hvor hun modnet bananene.

O akşam annem babam ve büyükannem toplanıp beni yanlarına çağırdılar. Ne diyeceklerini biliyordum. O gece yatağıma yattığımda bir daha hiç bir şey çalamayacağımı da biliyordum, ne büyükannemden, ne annemden, ne babamdan, ve tabii ki ne de herhangi bir kimseden.

...

Senere den kvelden sendte mor, far og bestemor bud etter meg. Jeg visste hvorfor. Da jeg la meg til å sove den natten, visste jeg at jeg ikke kunne stjele igjen, ikke fra bestemor, ikke fra foreldrene mine, og definitivt ikke fra noen andre.

Bir gün Büyükanne'nin evinin dışında samandan yapılmış büyük bir sepet gördüm. Ne olduğunu sordüğümde sadece "Benim sihiri sepetim," dedi.

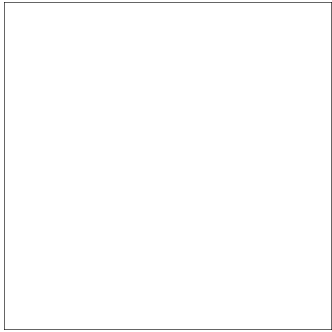
Sepetin yanında büyükanne'nin zaman zaman ters yüz ettiği muz yaprakları vardı. Merak etmişim. "Bu

yapraklar ne işe yarar büyükanne?" Tek aldığım cevap şuydu, "Onlar benim sihiri yapraklarım."

...

En dag så jeg en stor stråkurv som stod plassert utenfor huset til bestemor. Da jeg spurte hva den var ment for, fikk jeg svaret: "Det er den magiske kurven min." Ved siden av kurven var det flere bananblader som bestemor

snudde fra tid til annen. Jeg var nysgjerrig: "Hva bruker du bladene til, bestemor?" spurte jeg. Det eneste svaret jeg fikk, var: "De er de magiske bladene mine."

Ertesi gün semt pazarı günüydü. Büyükanne'm hep erkenden uyanıp olgunlaşan muzları ve diğer meyveleri toplar pazara satmaya götürürdü. O gün onu ziyaret etmek için çok acele etmedim. Ama yakında nasılsa görecektim.

...

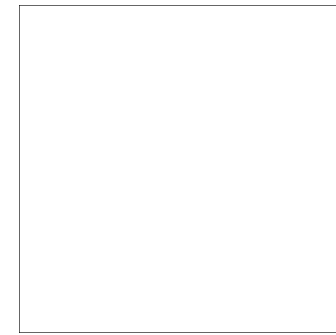
Neste dag var det markedsdag. Bestemor stod opp tidlig. Hun tok alltid med modne bananer og manioke for å selge på markedet. Jeg skyndte meg ikke for å besøke henne den dagen. Men jeg kunne ikke unnvike henne veldig lenge.

Büyükannemi, muzları, muz yapraklarını, ve büyük saman sepetini izlemek çok ilginçti. Ama beni bir iki iş için anneme yolladı. “Büyükanne lütfen kalıp senin hazırlıklarını izleyeyim...” “İnadı bırak çocuğum, sana ne diyorsam onu yap,” diye ısrar etti. Bende hemen eve koştum.

...

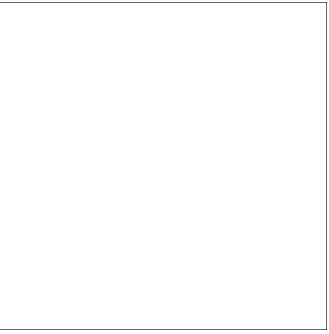
Det var så interessant å se på bestemor, bananene, bananbladene og den store stråkurven. Men bestemor sendte meg av gårde til mamma for et ærend. “Bestemor, vær så snill, la meg få se på mens du forbereder ...” “Ikke vær så sta, jenta mi, gjør det du har blitt bedt om”, insisterte hun. Jeg sprang av gårde.

Sonraki gün, büyükannem bahçede sebze toplarken, gene gizlice muzlara bakmaya gittim. Aşağı yukarı hepsi olgunlaşmıştı. Dayanamayıp dört tanesini aldım. Yavaşça kapıya yaklaştığımda, büyükannemin dışarıda öksürdüğünü duydum. Hemen muzları elbisemde saklayıp yanından yürüyüp geçtim.

...

Neste dag mens bestemor var i kjøkkenhagen og plukket grønnsaker, snek jeg meg inn og tittet på bananene. Nesten alle var modne. Jeg kunne ikke la være å ta en klase med fire. I det jeg listet meg mot døra, hørte jeg bestemor hoste utenfor. Jeg rakk så vidt å gjemme bananene under kjolen og gikk forbi henne.

Geri döndüğümde büyükannem dişarıda oturuyordu ama görünürde ne sepet ne de muzlar vardı.

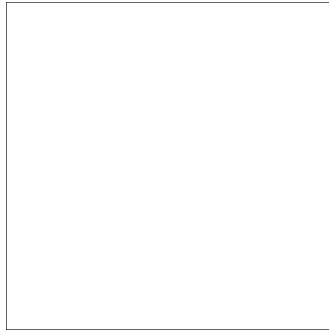
"Büyükanne, sepet nerede, muzlar nerede..." Ama

aldığım tek cevap şuydu, "Benim sihiri! yerimdeler." Çok

can sikici bir durumdu.

...

Da jeg kom tilbake, satt bestemor utenfor, men med verken kurven eller bananene. "Bestemor, hvor er kurven, hvor er bananene, og hvor ... " Men det eneste svaret jeg fikk, var: "De er på det magiske stedet mitt." Det var så skuffende!

Ertesi gün büyükannem annemi ziyarete geldiğinde hemen onun evine koşup muzlara bir kez daha baktım.

Bir sürüsü olgunlaşmıştı. Birini alıp elbisemin içine

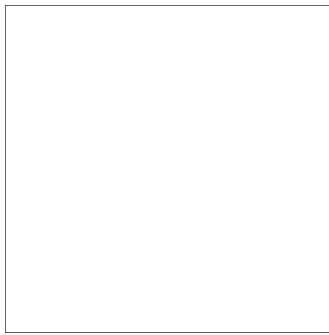
sakladım. Sepeti tekrar örttükten sonra evin arkasına

geçip onu gabucak yedim. Şimdiye kadar yedigim en

lezzetli muzdu.

...

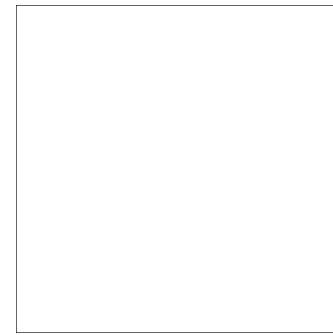
Neste dag, da bestemor kom for å besøke moren min, skyndte jeg meg av gårde til huset hennes for å sjekke bananene en gang til. Det var en klase veldig modne bananer der. Jeg tok en og gjemte den i kjolen min. Etter at jeg hadde dekket kurven, gikk jeg bak huset og spiste den fort. Det var den søteste bananen jeg noensinne hadde smakt.

İki gün sonra, büyükannem beni yatak odasından bastonunu getirmeye gönderdi. Odanın kapısını açar açmaz olgunlaşmakta olan muzların keskin kokusunu duydum. İçerdeki odada büyükannenin büyük saman sepeti vardı. Eski bir battaniye ile örtülmüştü. Örtüyü kaldırıp o nefis kokuyu içime çektim.

...

To dager senere ba bestemor meg om å hente stokken hennes fra soverommet. Så snart jeg åpnet døra, ble jeg møtt av den sterke lukten av modne bananer. I det innerste rommet var bestemors store magiske stråkurv. Den var godt gjemt av et gammelt teppe. Jeg løftet det og luktet på den vidunderlige duften.

Büyükanneninin sesiyle irkildim. “Haydi, nerede kaldın? Çabuk bastonumu getir bana.” Hemen bastonunu ona yetiştirdim. “Neden gülümsüyorsun sen?” diye sordu büyükannem. O anda fark ettim ki onun sihirli yerinin sırrını keşfettiğim için hâlâ gülümsüyordum.

...

Bestemors stemme skremte meg da hun ropte: “Hva holder du på med?” “Skynd deg og ta med stokken.” Jeg skyndte meg ut med stokken hennes. “Hva er det du smiler for?” spurte bestemor. Spørsmålet hennes fikk meg til å innse at jeg fortsatt smilte over oppdagelsen av det magiske stedet hennes.